

ת"פ (חיפה) 7972-11-20 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' פלוני

ת"פ (חיפה) 7972-11-20 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' פלונישלום חיפה

ת"פ (חיפה) 7972-11-20

מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

נגד

פלוני

בית משפט השלום בחיפה

[07.11.2024]

כבוד השופטת רונה פרסון

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), איומים (שתי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ותקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

יצוין כי התיק הועבר לטיפולו לאחר שהצדדים הגיעו להסדר במסגרתו הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן, כפי שיתואר להלן.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירת הנאשם כשוטר והיה נשוי למתלוננת שאף היא שוטרת (להלן: "המתלוננת"). ביום 3.6.2017 אאנולדה לנאשם ולמתלוננת בת (להלן: "התינוקת") כאשר כבר במהלך ההריון נתגלע סכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם, בעיקר על רקע העובדה כי המתלוננת חשדה שהנאשם אינו נאמן לה. הסכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם הסלים עד לכדי אלימות מילולית ופיזית שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת ובעקבות הסלמת היחסים עזבה המתלוננת יחד עם התינוקת את דירתם המשותפת (להלן: הדירה"). גם לאחר מכן נהג הנאשם להטריד את המתלוננת הן באמצעות גידופים ואיומים, והן באמצעות ביצוע שיחות מטרידות ממספר לא מזהה.

על פי האישום הראשון, ביום 3.6.17, בשעת לילה, התעוררה המתלוננת על מנת להאכיל את התינוקת והנאשם ניעור גם כן ועל כך בערה חמתו. הנאשם הוציא את עריסת התינוקת מחדר השינה המשותף והשליך דרך החלון כדורים אותם נהגה המתלוננת ליטול. בתגובה החלה המתלוננת לצרוח. בשלב זה השליך הנאשם את המתלוננת על מיטתם, טלטל אותה וסטר לה בפניה. כתוצאה ממעשיו המתוארים לעיל נגרמה למתלוננת אדמומית בלחיה הימנית והיא נזקקה לטיפול רפואי. הארוע דווח למח"ש, והנאשם הורחק מהמתלוננת. בסמוך לחקירתו במח"ש פנה הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה כי אם לא תבקש שנשקו יושב לו, הוא "לא יתעסק בלתקן את הנישואין". לנוכח האמור יצרה המתלוננת קשר עם חוקרת מח"ש והפצירה בה כי ישיבו לנאשם את נשקו.

על פי האישום השני, ביום 3.5.17 בשיחת טלפון עם המתלוננת אמר לה מספר פעמים "אני רוצח אותך". לנוכח הסלמת היחסים בין הנאשם למתלוננת, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת בשיחות טלפון בפגיעה שלא כדין בגופה ובכבודה, והפחיד אותה באמצעות איומים קשים על שלומה וחיה, נקט באמירות מעליבות ופוגעניות וגידופים מכוערים המתוארים בכתב האישום.

על פי האישום השלישי, ביום 15.10.17 השגיח הנאשם על התינוקת וכאשר נכנסה המתלוננת לדירה ראתה כי התינוקת זוחלת בבית ללא השגחה בעוד הנאשם מעשן נרגילה, שותה וודקה וצופה בסרטונים. המתלוננת התעמתה עם הנאשם על אשר ראתה. בתגובה הטיל הנאשם את המתלוננת על מיטתם המשותפת, וישב עליה תוך שהוא חוסם בידו את אפה ופיה וצועק עליה. לאחר האירוע המתואר, ניסתה המתלוננת לחטוף מהנאשם את הטלפון שלו, בתגובה דחף הנאשם את המתלוננת בחזה כך שנפלה לאחור. בשלב זה אמר לה הנאשם כמה הוא שונא אותה ומיחל למותה. כתוצאה מהמעשים המתוארים נגרמה למתלוננת המטומה בשפה.

3. לאחר שמיעת פרשת התביעה ושמיעת עדות הנאשם במסגרת פרשת ההגנה, הודיעו הצדדים (בדיון בפני המותב הקודם) כי הגיעו להסדר טיעון; הנאשם חזר מכפירתו, כתב האישום תוקן, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע וסוכם כי הוא יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן. עוד סוכם כי שירות המבחן יתבקש להתייחס לשאלת ביטול ההרשעה, כאשר המאשימה תעמוד על ההרשעה ואילו ההגנה תבקש לבטל ההרשעה. עוד סוכם כי כל צד יטען לעונש באופן "חופשי". בהתאם להסכמות אלה הופנה הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן.

4. בתסקיר מיום 25.6.24 תיאר שירות המבחן את נסיבות חייו של הנאשם במסגרות השונות. מהתסקיר עולה כי הנאשם פנה מיוזמתו להשתלב בהליך טיפולי, הוא מתמסר לטיפול ועבר תהליך משמעותי בשנתיים האחרונות. תיאר כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו אך מתקשה להתחבר לחומרתם ונוטה להרחיק מעצמו את החלקים האלימים באישיותו. הנאשם ציין בפני קצין המבחן כי ביטויי האלימות היו מצד שני בני הזוג ומערכת היחסים הייתה רעילה עבור שניהם וכי הוא חש הקלה עם הגירושים. ציין כי הנאשם לדבריו, עקב בעיה בריאותית, הוא אינו צורך אלכוהול מזה כשנה וחצי ובדיקת שתן העלתה כי הוא אינו משתמש בסמים.

שירות המבחן שוחח גם עם המתלוננת שתיארה כי הקשיים שלה מול הנאשם היו על רקע צריכת אלכוהול מוגברת מצידו וכי לאורך הקשר היתה אלימות נפשית אשר התבטאה בהקנטות, איומים ואדישות. בהתייחס לעבירות נשוא כתב האישום תיארה כי חשה פגועה והופתעה מאכזריותו של הנאשם, וכי המצב ביניהם הסלים באופן בו הם הפסיקו לתקשר והיא חשה חרדה ופחד מנוכחותו. ציינה כי כעת היא אינה חוששת מפני הנאשם אלא חוששת מהשלכות ההליך המשפטי על חייו והאפשרות שיחווה תסכול וכעס שיופנו כלפיה, וכי ענישה מרתיעה עלולה להפוך אותו נקמני כלפיה. עוד צויין בתסקיר כי להערכת המתלוננת הנאשם זקוק לטיפול בתחום השליטה בכעסים וגמילה מאלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי הסיכון להישנות עבירות דומות מצדו של הנאשם בעתיד פחת. עם זאת, שירות המבחן העריך כי המשך השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי ממוקד יחסים בין אישיים עשוי להפחית את הסיכון אף יותר ולסייע לנאשם בבחינת חלקים מוחלשים באישיותו. תיאר כי הנאשם ביטא נכונות להמשיך בתהליך הטיפול בחייו ולהשתלב בטיפול בתחום האלימות הזוגית.

ביחס לשאלת ביטול הרשעתו, שירות המבחן ציין שהנאשם מסר כי במידה ויורשע בפלילים לא יוכל להשלים את לימודי המשפטים ואפשרויותיו התעסוקתיות יפגעו. לפיכך, ולצד התרשמותו כי הנאשם מבטא מחויבות להשתלב בהליך טיפולי, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן למשך 18 חודשים במהלכם ימשיך ויעקוב אחר ההליך הטיפולי.

5. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש טענה כי הנאשם פגע בערכים המוגנים של שלמות הגוף והזכות לאוטונומיה של המתלוננת תוך זלזול בגופה וכן פגע בשלוות נפשה ובזכותה לכבוד. טענה כי מעשיו של הנאשם אינם מעידה חד פעמית אלא רצף של התנהגויות אלימות וכי מעשים אלה מקבלים משנה חומרה נוכח האיומים הברוטליים ושלל הגידופים.

טענה כי המתלוננת נזקקה לטיפול רפואי כתוצאה ממעשיו של הנאשם וכי מעשיו יכולים היו להביא לנזק קשה. ביחס לעבירות האיומים טענה כי הנאשם במעשיו הטיל אימה על המתלוננת ופגע בשלוות נפשה.

עוד טענה שמאחר שהנאשם היה שוטר במועדים הרלבנטיים, הוא פגע בערכים מוגנים מכח תפקידו כשומר חוק ובכך פגע באמון הציבור במשטרה, בשוטריה ובדמותה.

עוד טענה שעל אף שהיחסים בין הנאשם למתלוננת עלו על שרטון אין בכך כדי להצדיק מעשי הנאשם ואף אין לראות בהתנהגותה של המתלוננת נסיבה לקולא. טענה כי הנאשם ניצל את פער הכוחות הפיזי ונהג באלימות כלפי המתלוננת ואף איים עליה בלשון אלימה.

טענה כי פסיקת ביהמ"ש העליון מתייחסת לחומרה היתרה שיש במעשי אלימות בתוך המשפחה ולחשיבות הענישה בעבירות אלה. טענה למתחם אחד שנע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד ל- 15 חודשי מאסר בפועל. הגישה פסיקה.

טענה כי אף ששירות המבחן סבר כי הסיכוי להישנות עבירות מצידו פחתה, מצא כי יש צורך בטיפול. טענה כי מדובר באירוע משנת 2017, כאשר הנאשם פנה לטיפול רק בשנת 2022 והטיפול החל בנובמבר 2023.

עתרה לעונש של 7 חודשי מאסר בעבודות שירות, לצד פיצוי למתלוננת ומאסר על תנאי.

לעניין סוגיית ההרשעה, טענה כי החריג הוא אי הרשעה. טענה כי היות הנאשם סטודנט למשפטים לא מעידה על כך שהרשעתו תביא לנזק קונקרטי וציינה כי לא צורפה אסמכתא לגבי עתידו הנטען של הנאשם וכי מבחינת האינטרס הציבורי, המסר שיועבר באי הרשעתו של שוטר שאיים על אשתו והכה אותה הוא מסר מבלבל ולא ראוי.

צינה כי המלצת שירות המבחן לבטל הרשעתו של הנאשם עקב רצונו לעסוק בעריכת דין, היא בגדר המלצה בלבד וביקשה להותיר ההרשעה על כנה ולגזור את עונשו של הנאשם בהתאם למתחם ולעונש שצינה.

6. ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש לפני ציין כי הנאשם בן 40, גרוש וללא הרשעות קודמות. טען כי הנאשם שירת שנים רבות כשוטר מוערך וכי הוא מגיע ממשפחה נורמטיבית ושירת בצבא כלוחם. טען כי הנאשם קרוב לסיום לימודי המשפטים וסיים תואר ראשון במדעי הרוח. טען כי הנאשם עובד משנת 2020 באופן רציף בתפקיד ניהול בחברת "מודיעין אזרחי" ומעוניין לשרת כמשפטן במשטרה לאחר הסמכתו. טען כי הנאשם השתלב בטיפול פסיכולוגי במסגרת הליך שיקומי. הגיש תעודות הסמכה, דו"חות הערכה, תעודות הצטיינות, אישור לימודים, תלושי שכר ואישור על טיפול רגשי במסגרת פרטית.

טען כי העבירות מהוות מסכת אחת, קרו במועדים סמוכים והתרחשו בשל מצבה של המתלוננת. טען כי מדובר בעבירות ברף הנמוך, כי אין פגיעה של ממש למתלוננת באף אירוע, ודווקא הנאשם הוא זה שנפגע באחת הפעמים. טען כי מדובר באירועים הדדיים שהחלו כתוצאה מחשדה של המתלוננת כי הנאשם בוגד בה וכי מצבה הרגשי אחרי הלידה החמיר את התגובות והזין את האירועים שקרו. טען כי הנאשם והמתלוננת נפרדו והקשר היחיד ביניהם הוא גידול הבת המשותפת.

ציין כי כתב האישום תוקן לקולא והנאשם נטל אחריות על מעשיו לאחר מכן. טען לשיהוי של שלוש שנים בהגשת כתב האישום.

הפנה להמלצת שירות המבחן וטען כי אי ביטול הרשעתו תגרום לפגיעה הן בתעסוקתו והן בשיקום שלו. טען כי יש לקחת בחשבון את העובדה שלא הייתה פגיעה קשה במתלוננת וכן את עמדתה לפיה אין לה רצון שהנאשם יקבל עונש אלא שימשיך בטיפול. טען כי למתלוננת חלק מהותי באירועים וכי היא נחקרה בגינם תחת אזהרה והמאשימה אף נאלצה לתקן את כתב האישום בעקבות עדותה של המתלוננת, וכי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן. טען כי המתלוננת אף היא שוטרת כך שהטיעונים על פגיעה בתדמית המשטרה אינם רלוונטיים במיוחד שעה שהתרחשו בביתם הפרטי.

טען כי מתחם העונש הראוי נע בין של"צ למאסר על תנאי וזאת לאור התסקיר החיובי והנסיבות האישיות של הנאשם. ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן, לבטל ההרשעה ולהסתפק בצו מבחן למשך 18 חודשים. הגיש פסיקה וטען כי גם במקרים של עבירות אלימות חמורות יותר נמנעו בתי המשפט מהרשעה.

7. הנאשם בדבריו לפני טען כי הוא מנהל בחברה ובמסגרת זו אחראי על 100 עובדים, ובין היתר הוא מנהל אבטחה במשרדי ממשלה. טען כי החליט לקחת אחריות ולהודות בכתב אישום מתוקן כדי לשים קץ למחלוקת ולדאוג לחיים טובים יותר לבתם המשותפת, כמו גם למתלוננת ולו עצמו. טען כי הגשת כתב האישום וניהול המשפט פגע ביכולתם להתנהל באופן תקין. טען כי הם מגדלים את בתם בשותפות, ללא מחלוקות וללא הפרה של צווי בית המשפט. טען כי מאז הארועים לא נוצר שיח או מגע דומה בינו לבין המתלוננת, כי הם מדברים ומתנהלים בצורה מכובדת, ויש ביניהם תקשורת טלפונית. טען כי הם נשלחו מטעם שירות המבחן למרכז למניעת אלימות במשפחה לטיפול זוגי כשלאחריו החליט להישאר לטיפול אישי. טען כי מקום העבודה חשוב לו לצורך יכולתו לפרנס את בתו והמשך ניהול חיים נורמטיביים. טען כי הוא רוצה להתמין לעבודה באחד המוסדות עם סיום לימודי המשפטים. ביקש שבית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן, והביע נכונות לשתף פעולה עם כלל המלצות שירות המבחן ולתקן את דרכיו.

8. בדיון שנערך ביום 1.10.24, מצאתי להפנות את הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות וזאת בטרם יגזר דינו.

בחוות דעת הממונה מיום 13.10.24, נמצא הנאשם מתאים לרצות מאסר בעבודות שירות.
דיון והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

9. ככלל, נאשם שאשמתו הוכחה יש להרשיעו בדיון כאשר הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל. הלכה פסוקה היא שהימנעות מהרשעה שמורה למקרים חריגים במיוחד ותופעל במשורה ו"רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה." (ר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)).
בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: "הלכת כתב") נקבע כי "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

10. אשר לתנאי הראשון, פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, בית המשפט העליון שב וחזר על ההלכה לפיה על הנאשם להצביע על נזק קונקרטי וכי לא ניתן להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" ודחה את הניסיונות לכרסם בהלכה זו (רע"פ 5860/15 פלונית נ' מדינת ישראל (7.9.15), רע"פ 547/21 סיטניק נ' מדינת ישראל (17.3.21)). נפסק, כי על העותר לאי הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולתמוך טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה (רע"פ 3589/14 לוזון נגד מ"י (10.6.14)).

11. אשר לתנאי השני, סוג העבירה, בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות במשפחה בכלל, וכלפי בני זוג בפרט, ועל הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה על מנת למגר תופעה זאת (ראו רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21), רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09)). בפסיקה ענפה בית המשפט העליון קבע כי ככלל, עבירות אלימות במשפחה, אינן מאפשרות לוותר על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים. ברע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.22) דן בית המשפט העליון בעניינו של מבקש אשר הורשע בעבירה של תקיפת בת זוג, הגורמת חבלה של ממש, למרות המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעתו, ופסק כדלקמן:

"אשר לתנאי השני לפי עניין כתב, והוא שהעבירה תהא כזו המאפשרת את ביטול ההרשעה ללא פגיעה חמורה בשיקולי ענישה אחרים. בית משפט קמא עמד על כוונת המחוקק הנשקפת מסעיף 382 לחוק העונשין, לפיו יש להשית ענישה מוכפלת על עבירה של תקיפה, כאשר העבירה מבוצעת כלפי בני משפחה, לרבות בני זוג. החמרה זו מבטאת את שאת הנפש כלפי עבירות אלימות שמבוצעות בבני זוג, תופעה שמחייבת הרתעה אפקטיבית על מנת לגדועה מן השורש. אמנם, מעשי המבקש אינם ברף הגבוה של החמרה בתוך גדר סעיף האישום, אך קביעה כי סוג העבירה בו הורשע המבקש היא כזו המאפשרת לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים - זו קביעה שאינה עולה בקנה אחד עם הדין הנוהג." (ראו גם רע"פ 5431/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.8.15), רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.21)).

12. מהפסיקה עולה כי בעבירות אלימות במשפחה בכלל, וכלפי בן זוג בפרט, אין מקום להורות על ביטול הרשעה, קל וחומר במקרים בהם הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי (ראו למשל ע"פ (מחוזי נצרת) 54066-10-15 בורדולי נ' מ"י (18.2.16), ת"פ (שלום אשקלון) 38785-01-23 מדינת ישראל נ' חיים קרוצ'י (9.5.24)). יתרה מזאת, בשורה של פסקי דין נקבע כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתם של נאשמים שנקטו באלימות או באיומים כלפי בנות זוגם גם אם קיימת אפשרות לנזק קונקרטי (ראו רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.15), רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.21)). עם זאת, לא נעלם מעיני כי חרף הכלל בדבר החובה להוכיח פגיעה קונקרטית, היו מקרים בהם בוטלה הרשעה אף בהיעדר אינדיקציה מוחשית ממשית לפגיעה (ראו ת"פ (שלום נתניה) 3691-03-19 מדינת ישראל נ' בר ימין (3.3.21), ת"פ (שלום אשקלון) 57133-02-23 מדינת ישראל נ' פלוני (23.6.24)).

13. לאחר ששקלתי את ההלכה הנוהגת ונתתי דעתי לפסיקה הרלבנטית, לא מצאתי להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, שכן אני סבורה כי לא התקיימו בעניינו התנאים המאפשרים ביטול ההרשעה בהתאם להלכת כתב, ובוודאי שתנאים אלה לא הצטברו יחדיו ולהלן אפרט.

14. ביחס לתנאי הראשון, פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם תוך שהעריך שהרשעתו בפלילים עשויה לפגוע בהישגיו הלימודיים והתעסוקתיים במידה ויבחר לעבוד כעורך דין או במידה וירצה לשוב לעבוד במשטרה. עם זאת, הנאשם לא הראה נזק קונקרטי בשל הותרת ההרשעה על כנה ואף לא הציג תשתית ראייתית לביסוס הטענה.

ברע"פ 1746/18 פלהיימר נ' מדינת ישראל (26.4.18) נדחתה טענת המבקש, סטודנט למשפטים, כי אי ביטול הרשעתו תגרום לו נזק קונקרטי, שכן תפגע בסיכויי קבלתו ללשכת עורכי הדין, ונפסק כדלקמן: "אשר לתנאי הנוגע לפגיעה החמורה בשיקומו של הנאשם, אינני רואה להתערב בקביעתן של הערכאות הקודמות, כי המבקש לא הצביע על "נזק קונקרטי" שייגרם לו, נזק הפוגע מהותית בסיכויי שיקומו. ההחלטה אם לקבלו לשורות לשכת עורכי הדין נתונה לשיקול דעת הלשכה, ואין מדובר בנזק מהותי, אף אם יידרש המבקש להמתין עד להתיישנות הרשעתו."

גם ברע"פ 923/19 פלונת נ' מ"י (2.4.19) נדחתה בקשת המבקשת, עורכת דין במקצועה, לבטל הרשעתה בטענה שהותרת הרשעתה על כנה עלולה להוביל לשלילת אפשרותה לעסוק במקצוע עריכת הדין, ונפסק כדלקמן: "יתרה מכך, אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתה של המבקשת לשמש עורכת דין, יש להותיר את הדין בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך....". כאמור, לא מצאתי שהנאשם הוכיח כי יגרם לו נזק קונקרטי מהותרת ההרשעה על כנה או כי יפגעו סיכויי קבלתו ללשכת עורכי הדין או אפשרויות העסקתו כעורך דין. זאת ועוד, במכלול הנסיבות אני סבורה כי יש להותיר ההחלטה אם לקבלו לשורות לשכת עורכי הדין לשיקול דעת הלשכה.

ביחס לטענת הנאשם כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה לפגוע בסיכויי להתמין לתפקיד משפטי במשטרה הרי שמדובר בנזק תיאורטי, כאשר הנאשם לא הציג אסמכתאות כלשהן ביחס לתנאי הקבלה לתפקיד כאמור. מכל מקום, ההחלטה אם להשיב את הנאשם לשורות המשטרה, למרות ההרשעה, ראוי שתיוותר בידי המשטרה שהיא הגורם הרלוונטי (ראו לעניין זה ע"פ 52057-10-21 (מחוזי ב"ש) מדינת ישראל נ' פלוני (8.12.21)). זאת ועוד, הנאשם היה שוטר בעת ביצוע העבירות כך שהיה עליו לשיקול השלכות מעשיו על עתידו המקצועי והמשך שירותו במשטרה, על כל המשתמע מכך.

15. ביחס לתנאי השני, סוג העבירה, הנאשם הורשע בביצוע עבירות אלימות כלפי בת זוג, הכוללות תקיפה, איומים וגרימת חבלה. המבקש תקף את המתלוננת, אשתו דאז, כאשר מדובר ברצף של אירועים אלימים. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת חבלות. מעבר לאלימות הפיזית, הפעיל הנאשם כלפי המתלוננת אלימות מילולית קשה. הנאשם הטיל על המתלוננת מרותו באיומים ברוטליים, ובין היתר איים לרצוח אותה ו"לרמוס" אותה, איומים אשר כללו שלל גידופים וקללות משפילות. כל זאת עשה הנאשם בהיותו שוטר האמון על אכיפת החוק כאשר מצופה ממנו לשמש דוגמה לא רק בחייו המקצועיים אלא גם בחייו האישיים ולהבין את הפסול שבמעשיו.

16. נתתי דעתי לטענת הסניגור כי מדובר בעבירות ברף הנמוך מבחינת חומרתן וכי אין פגיעה של ממש במתלוננת. על אף האמור, מדובר במעשים חמורים, אשר הנאשם ביצע כלפי המתלוננת בביתם המשותף. הנאשם תקף את המתלוננת באגרסיביות, במספר הזדמנויות שונות, תוך ניצול פערי הכוחות הפיזיים ביניהם. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות, (אדמומית בלחי, המטומה בשפה) והיא אף נזקקה לטיפול רפואי. יש לציין כי פוטנציאל הפגיעה במתלוננת היה גבוה בשים לב למעשיו של הנאשם כמפורט בכתב האישום המתוקן. הגם שמעשי הנאשם בגדר העבירות בהן הורשע אינם ברף הגבוה של החומרה, עבירות אלימות במשפחה בכלל ועבירות אלימות כלפי בן זוג בפרט, הן עבירות שקשה להלום ביטול ההרשעה בהן, מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים.

מעבר לכך, אין בידי לקבל טענת הסניגור כי מדובר באירועים "הדדיים" שהחלו כתוצאה מהתנהגות המתלוננת כלפי הנאשם או כתוצאה מ"מצבה" של המתלוננת אחרי הלידה. הנאשם אחראי למעשיו, קל וחומר בהיותו שוטר אשר מכיר ומבין את מערכת החוק ומצופה ממנו לנהוג באיפוק ושיקול דעת, כאשר אין לראות בהתנהגותה של המתלוננת כאן משום נסיבה לקולא.

17. סיכומי של דבר, לאור מהות העבירות והמגמה הכללית בפסיקה להחמיר בענישתם של מבצעי עבירות אלימות בתוך המשפחה, ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות ביצוע העבירות כאן, ומשלא עלה בידי הנאשם להצביע על פגיעה קונקרטי חמורה בסיכויי שיקומו כתוצאה מהותרת הרשעתו בדין על כנה, לא מצאתי להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
- ביטול ההרשעה בתיק שלפניי יוביל לפגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים, לרבות הרתעת היחיד והרבים והאינטרס הציבורי שבמיגור התופעה הקשה של אלימות במשפחה. אמנם שירות המבחן המליץ לבטל הרשעתו של הנאשם ותסקיר שירות המבחן משמש כלי עזר חשוב בידי בית המשפט, עם זאת, וכפי שכבר נקבע בפסיקה, התסקיר אינו מחייב את בית המשפט אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מאלה שבוחן שירות המבחן (רע"פ 2208/16 יוסף גוהר נ' מדינת ישראל (17.5.16)).
- בהגיעי להחלטה שלא להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לא התעלמתי מנתוניו האישיים החיוביים של הנאשם, שיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן, פנייתו לטיפול פסיכולוגי פרטני ועמדת המתלוננת כפי שפורטה בתסקיר. עם זאת, אני סבורה כי מדובר בשיקולים אותם יש לשקול לקולא בעת גזירת עונשו של הנאשם ולא כשיקולים התומכים בביטול הרשעתו. כאמור, אי הרשעה מהווה חריג כאשר לא מצאתי כי מדובר כאן במקרה חריג או בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה לבין חומרתה של העבירה.
18. עיינתי בפסיקה אליה הפנה הסניגור אולם מצאתי כי מדובר שם במקרים ובנסיבות שונים מבעניינינו; ברע"פ 8215/16 אברהם יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.17) קיבל המערער רשות ערעור, בעניין ביטול הרשעתו בעבירה של סיוע לאחר מעשה (רצח). מדובר במקרה חריג בו מצא בית המשפט כי התקיים חשש ממשי לחוסר צדק שנגרם למערער לאחר שבית משפט קמא לא נדרש לסוגיות שהן רלוונטיות לעניין ההימנעות מהרשעה תוך שמעורבותו של המערער בפרשה הייתה משנית, וזאת בשונה מעניינינו.
- בע"פ 4466/13 אסולין פורטל נ' מדינת ישראל (22.5.14) נקבע כי חלקו של המערער היה משני בפרשה, בשונה מעניינינו, ובית המשפט החליט שם להורות על ביטול ההרשעה, בין היתר, לאור גילו הצעיר של המערער והרקע האישי המורכב שלו.
- בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (30.12.20) בית המשפט ציין כי מדובר באירוע אליו נקלע המערער, ולא באירוע אשר הוא יזם, וביחס לסיכויי שיקומו של המערער, הוצגה אסמכתא לפיה הותרת ההרשעה על כנה תקשה עליו לקבל רישיון רפואה בישראל, וכי להרשעתו תהיה השפעה שלילית על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה. לא כך הוא בעניינינו שעה שחלקו של הנאשם בביצוע העבירות מרכזי והוא לא הציג אסמכתאות לנזק קונקרטי.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 2455-09-11 גורגיאן פלוראה נ' מדינת ישראל (7.12.11) הורשע המערער על פי הודאתו בכ"א מתוקן בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, איומים ותקיפה סתם בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג. יצוין כי המאשימה שם הצטרפה להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם ובית המשפט נעתר לבקשת הצדדים וביטל את הרשעת המערער.

לא כך הם פני הדברים בעניינו, שעה שהמאשימה מתנגדת להמלצת שירות המבחן ועומדת על הרשעת הנאשם. בת"פ (שלום אשקלון) 57133-02-23 מדינת ישראל נ' פלוני (23.6.24) עמד בית המשפט על כך שהנאשם, מהנדס במקצועו, הראה קיומה של הסתברות קרובה לוודאי שהוא עלול להיתקל בקושי ממשי להמשיך לעבוד בשל הרשעתו. עוד עלה כי להרשעתו תהיה השפעה שלילית על עתידו המקצועי, נזק החורג מהנזק "הרגיל" שנגרם לנאשמים מהרשעתם. לאור האמור הורה בית המשפט על ביטול הרשעתו של הנאשם וגזר עליו התחייבות, של"צ וצו מבחן. כעולה מפסה"ד הרי שמדובר באירוע חד פעמי והנאשם אף הראה הסתברות קרובה לוודאי של קושי בהמשך עבודתו, שעה שלא כך פני הדברים בעניינו של הנאשם שבפניי.

בת"פ (שלום נתניה) 55983-10-23 מדינת ישראל נ' פלוני (19.3.24) עמד בית המשפט על כך שמדובר באירוע יחיד, רגעי, לא מתוכנן, בעוצמה פיזית נמוכה, וכי החבלה שנגרמה למתלוננת אינה חמורה ופוטנציאל הפגיעה אף הוא אינו גבוה. ביחס לתנאי השני, בית המשפט עמד על כך שהנאשם, דירקטור בחברה, המציא מסמכים שעולים בקנה אחד עם טענותיו בדבר נזק מוחשי ובלתי מידתי שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעתו. בהתאם לכך החליט בית המשפט להימנע מהרשעתו של הנאשם, וגזר עליו פיצוי למתלוננת והתחייבות.

בשונה מהמקרה המתואר לעיל, בנסיבות שבפניי מדובר במספר אירועים ולא אירוע חד פעמי, כשבנוסף, הנאשם שבפניי לא הצביע על נזק מוחשי כתוצאה מאי ביטול הרשעתו ולא תמך טענותיו באסמכתאות לנזק מוחשי ובלתי מידתי.

בת"פ 3691-03-19 מדינת ישראל נ' בר ימין (3.3.21) הורשעה הנאשמת בהתאם להודאתה בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג. בית המשפט החליט לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשמת כשביחס לתנאי הראשון קבע כי מדובר באירועים לא מתוכננים, רגעיים, על רקע ויכוח שהסלים בין הצדדים, אירועים חריגים לאורחות חייה של הנאשמת. ביחס לתנאי השני, למרות שלא הוצגו מסמכים המוכיחים נזק קונקרטי שייגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעתה, שוכנע בית המשפט כי השילוב בין כלל נתוניה של הנאשמת, יש בהם כדי לבסס הצדקה לביטול הרשעה, באשר הנזקים שעלולים להיגרם לנאשמת, גם אם קשה לכמתם, עשויים להתבטא הן בפגיעה נפשית והן בפגיעה תעסוקתית.

שונה המקרה מבעניינו שעה שלנאשם שבפני מיוחסים מספר ארועים שנמשכו על פני מספר חודשים. בנוסף, אף שבמקרה המתואר לעיל בוטלה הרשעת הנאשמת מבלי שהוכחה פגיעה קונקרטית, לאור הנסיבות הספציפיות של הנאשמת, לא שוכנעתי כי נסיבותיו של הנאשם מצדיקות ביטול ההרשעה בשל נזקים שעלולים להיגרם לו כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה.

19. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי טענות הצדדים, נתתי דעתי לפסיקה וליתר הנסיבות שהובאו בפני בעניינו של הנאשם כאן, לא מצאתי כי התקיימו התנאים המצטברים המאפשרים ביטול ההרשעה, ועל כן לא מצאתי להורות על ביטול הרשעת הנאשם.

קביעת מתחם העונש ההולם

20. המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

21. תיקון 113 קבע מנגנון תת שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט "כרגיל" אל שני השלבים הבאים, קרי יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע. לעומת זאת, אם יגיע בית המשפט למסקנה כי מדובר בכמה אירועים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע ובד בבד לקבוע האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר. בית המשפט יכול להגיע למסקנה כי יש להשית עונש אחד כולל לאירועים כולם (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, 5.8.13).

22. הנאשם הורשע בביצוע מספר עבירות שהיו חלק ממסכת עבריינית אחת, אשר בוצעו בסמיכות זמנים כלפי אותה מתלוננת על רקע דומה של מערכת יחסים עכורה בין השניים, ובהתאם למבחן "הקשר ההדוק", כפי שנקבע בהלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)), ניתן לראות בה כאירוע אחד לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

23. הנאשם פגע במעשיו בערכים המוגנים של שמירה על שלמות הגוף, הזכות לאוטונומיה, הכבוד האישי והביטחון האישי. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות שביצע הנאשם כלפי בת זוגו בביתה, מקום בו היא אמורה לחוש בטוחה ומוגנת. בעבירת האיומים פגע הנאשם בערכים של שלומה וביטחונה של המתלוננת, שלווה נפשה וזכותה לכבוד.

24. הפסיקה עמדה לא אחת על כך שקיים צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות של אלימות במשפחה בכלל, ואלימות כלפי בני זוג בפרט, וזאת באמצעות ענישה משמעותית, כחלק מהמאבק למגר תופעה שכיחה ונפסדת זו. בעניין זה יפים הדברים שנפסקו ברע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל (23.3.23):

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על החומרה של עבירות אלימות בתוך המשפחה, ושל עבירות אלימות כלפי נשים מצד בני זוג בפרט, אשר דומה כי הפכו בשנים האחרונות לחזון נפרץ במחוזותינו. בהקשר זה, ציינתי במקרה אחר כי: "המדובר בתופעה חמורה ורחבת היקף, המחייבת הטלת ענישה מרתיעה, אשר בנוסף יהא בה כדי לשקף את הפגיעה הקשה שחוו נשים ממעשי אלימות המופעלים עליהם מצד בן-זוגם, בסביבה שאמורה להיות סביבתן הבטוחה והמוגנת" (ע"פ 5307/17 חלאג' נ' מדינת ישראל, פסקה 15 [פורסם בנבו] (12.7.2018)).
(ראו גם רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (20.8.09), רע"פ 340/21 אברהמים מסרי נ' מדינת ישראל (28.1.21)).

25. ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות על מספר מקרים בהם נהג הנאשם באלימות כלפי המתלוננת, שהייתה אז אשתו, על רקע ויכוחים ביניהם בתקופה בה הייתה בהריון ובסמוך לאחר הלידה. אין מדובר באירוע חד פעמי אלא בצבר עבירות אשר בוצעו במהלך מספר חודשים. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות והיא נזקקה לטיפול רפואי. בנוסף, הנאשם איים על המתלוננת בשלל איומים וגידופים קשים במסגרתם איים, בין היתר, לרצוח אותה, כל זאת במטרה להטיל עליה פחד ואימה. לכך יש להוסיף כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם שוטר כאשר מעצם תפקידו הוא אמור לדעת לרסן עצמו ולהבין את הפסול שבמעשיו אך על אף האמור, עשה דין לעצמו ונהג בזלזול ובחוסר מורא כלפי החוק.

26. לאור נסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו לעיל והחבלות שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית.

27. ביחס למדיניות הענישה הנהוגה, קיים מנעד רחב של ענישה, בגין ביצוע עבירות אלימות כלפי בן זוג, המתחיל ממאסר על תנאי ועד למאסר לתקופה לא מבוטלת במקרים החמורים;
ברע"פ 5861/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.1.20) הורשע המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג ועבירה של ניסיון לתקיפה סתם של בת זוג. במקרה הראשון, במהלך ויכוח בין המבקש לבין המתלוננת, הרים המבקש את ידו וניסה לתקוף אותה בעוד שכן אשר נכח במקום, מנע זאת ממנו. במקרה השני, המבקש תקף את המתלוננת בביתה וכתוצאה מכך נחבלה בפניה ובשפתיה, דם ירד מפיה והיא נזקקה לטיפול רפואי. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ועד 14 חודשי מאסר ומאסר מותנה, וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר ועונשי מאסר מותנים. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

ברע"פ 1884/19 פלוני נ' מדינת ישראל (14.3.19) הורשע המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שלוש עבירות של תקיפת בת זוג ובעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, וזוכה מעבירות איומים ותקיפה סתם. המבקש תקף את המתלוננת בארבעה אירועים שונים בפרק זמן של כשנתיים. באירוע הראשון, תקף המבקש את המתלוננת תוך שהכה אותה עם אגרופו בראשה וגרם לה חבלות של ממש בדמות שריטות בצוואר ובחזה, נפיחות בלסת התחתונה ורגישות בחלק האחורי בצוואר. באירועים האחרים תקף המבקש את המתלוננת תוך שאחז בגרונה בשתי ידיו, הצמיד אותה לקיר וחנק אותה, סטר לה בפניה, משך אותה בשערותיה מהמיטה וגרם לחניקתה באמצעות שרשרת שענדה על צווארה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף פיצוי למתלוננת. על המבקש נגזרו 4 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 20,000 ₪ למתלוננת. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון.

ברע"פ 3077/16 פלוני נ' מדינת ישראל (2.5.16) הורשע המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה של תקיפת בת זוג. במהלך ויכוח בין המבקש לבין המתלוננת, דחף המבקש את המתלוננת לעבר המיטה, משך בשערה, סובב את גופה, וכופף אותה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם מתחיל במאסר לתקופה קצרה, שאפשר שירוצה בדרך של עבודות שירות, ועד 14 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחו.

ברע"פ 8833/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.15), הורשע המבקש, על יסוד הודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג, תקיפה סתם כלפי בן זוג ואיומים. המבקש תקף את המתלוננת בארבע הזדמנויות שונות כאשר הכה אותה באמצעות ידיו ורגליו וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות. בנוסף איים המבקש על המתלוננת כי יהרוג אותה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 12 חודשי מאסר בפועל. על המבקש הושתו עונשי מאסר על תנאי והתחייבות. בערעור שהגישה המשיבה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי לא נקבע מתחם עונש שונה מזה שנקבע על ידי בית משפט קמא, אולם העונש הוחמר ל-7 חודשי מאסר בפועל, בנוסף ליתר רכיבי גזר דינו של בית משפט השלום. בקשת רשות ערעור שהגישה המבקש לבית המשפט העליון נדחתה.

ברע"פ 5431/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.8.15) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור של המבקש, אשר ביקש לבטל הרשעתו. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, הפרת הוראה חוקית ואיומים (שתי עבירות). המבקש תקף את אשתו לשעבר ואיים עליה בשני מקרים, וזאת לאור חשדותיו כי היא בוגדת בו, בהקשר לעיסוקה כמדריכת אירובי. המבקש טרק את דלת הארון במטבח ביתם על אצבעה של המתלוננת, ואיים עליה כי יפגע בגופה. בהמשך, הפר המבקש צו הגנה שהוצא כנגדו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין חודש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום החליט לחרוג ממתחם העונש הראוי לקולא וזאת מטעמי שיקום וגזר על הנאשם עונש של מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת, התחייבות וצו מבחן לתקופה של שנה.

בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 65134-11-21 מדינת ישראל נ' אלהוזייל (14.4.22) הורשע המשיב, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממש ותקיפה סתם של בת זוג. המשיב תקף את המתלוננת, בכך שהיכה אותה במכות אגרופ, ובעט בה ביד וברגל, חנק אותה וגרם לה לחבלות של ממש בדמות שטפי דם בזרוע ושריטות. במועד אחר, סטר לה והיכה אותה במכות אגרופ. המשיב עבר הליך טיפולי ולאור התרשמות שירות המבחן משיתוף הפעולה בתהליך הטיפול והשינוי בחייו ובאורחותיו, המליץ על ענישה הכוללת של צ"צ בהיקף 140 שעות, צו מבחן לשנה ומאסר מותנה. בית משפט השלום קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 3 חודשי מאסר מותנה ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם מאסרים מותנים והתחייבות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי מתחם העונש שקבע בית משפט השלום אינו נותן את המענה העונשי ההולם לעבירות ולחומרת נסיבות ביצוען. בית המשפט המחוזי קבע כי פגיעה פיזית אלימה בגופה של בת זוג, מחייבת ענישה מוחשית, ולרוב צריכה לכלול מאסר בפועל, אשר ניתן יהיה לשקול ריצויו בעבודות שירות. על המשיב הושתו 9 חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות וצו מבחן לשנה. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.

בת"פ 16383-09-22 מדינת ישראל נ' אוסטינוב (20.11.22) הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. בהיות הנאשם בגילופין, תקף את המתלוננת בכך שהכה אותה בפניה, סטר לה, נגח בראשה, ואחז בחוזקה בצווארה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים. על הנאשם נגזר עונש של 4 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

28. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורטו לעיל, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם

29. מהתסקיר ומטיעוני הצדדים עולה כי מדובר בנאשם כבן 40 שנים הנעדר עבר פלילי. הנאשם גרוש מהמתלוננת מזה 5 שנים, משתתף בגידול בתם בת ה-7 ומשלם מזונות כנדרש. הנאשם שמר לאורך השנים על יציבות במסגרות הלימודים, הצבא והתעסוקה, ונתוניו האישיים חיוביים. הנאשם שירת בצבא כלוחם. בשנת 2011 התגייס הנאשם למשטרה וזכה להערכה על הישגיו ותפקודו וקיבל תעודות הערכה (הוגשו לעיון בית המשפט). כיום הנאשם מועסק בחברה פרטית ונמצא בשנה האחרונה ללימודי המשפטים (הוצגו תלושי משכורת ואישור לימודים).
 30. לקולא נתתי דעתי להודאתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, נטילת האחריות על מעשיו מייד לאחר תיקון כתב האישום (במהלך שמיעת פרשת ההגנה). עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות בשנת 2017, כאשר ניכר כי הנאשם בחר מאז לתקן דרכיו תוך השתתפות בתהליכים טיפוליים.
 31. מתסקיר שירות המבחן עולה כי ברקע להתנהגותו החמורה של הנאשם עומדת מצוקה רגשית לא מטופלת והתרשמות שירות המבחן היא כי הסיכון להישנות עבירות דומות מצדו של הנאשם בעתיד פחת, וכי המשך שילובו בהליך טיפולי עשוי להפחית את הסיכון אף יותר, וציין כי הנאשם ביטא נכונות להשתלב בטיפול. בנוסף, שירות המבחן התרשם מפנייתו היזומה של הנאשם להליך טיפולי פרטני החל מחודש נובמבר 2023, וציין כי הנאשם מתמיד בהגעתו לפגישות, מתמסר לטיפול ועובר תהליך משמעותי.
 32. נתתי דעתי לעמדתה של המתלוננת כפי שהובאה בתסקיר ממנה עולה כי היא אינה חוששת מפני הנאשם כיום אלא חוששת מהשלכות ההליך המשפטי על חייו של הנאשם והאפשרות שיחווה כעס ונקמנות שיופנו כלפיה, כאשר להערכתה הנאשם זקוק לטיפול.
 33. הצטברותם של שיקולים אלה, נסיבותיו האישיות החיוביות של הנאשם, היעדר עבר פלילי, הודאתו של הנאשם בכתב אישום מתוקן, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, התסקיר החיובי, נכונותו של הנאשם לטפל בעצמו והשתלבות בטיפול, עמדת המתלוננת ושיתוף הפעולה בין הנאשם והמתלוננת במישור ההורי, מטים את הכף לטובת הימנעות משליחתו של הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח, והעמדת העונש על מאסר בפועל מידתי שירוצה בדרך של עבודות שירות וזאת לצד רכיבי ענישה נוספים. אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וראויה אשר יש בה כדי להרתיע את הנאשם תוך שמירה על האינטרס הציבורי הרחב, ואשר משקללת גם את שיקולי שיקום הנאשם.
- סוף דבר
34. לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
 - א. אני דנה את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים, ומורה כי מאסר זה ירוצה בדרך של ביצוע עבודות שרות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 13.10.24 בבית האגודה למען החייל בשדרות בן גוריון 15 בחיפה, חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין. בית המשפט מזהיר את הנאשם כי אין לשתות אלכוהול במהלך העבודה ואין להגיע בגילופין. מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מתנאים אלה יש בהם כדי להפסיק את עבודות השרות וריצוי יתרת המאסר במאסר בפועל.
 - הנאשם יתייצב לריצוי המאסר בעבודות השרות ביום 23.12.24 בשעה 8:00 ביחידת ברקאי- עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו.
 - ב. אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 6 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3 שנים יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, ויורשע בגינה.
 - ג. אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3 שנים יעבור עבירת אלימות מסוג עוון לרבות איומים, ויורשע בגינה.
 - ד. הנאשם ישלם ₪ 3,000 פיצוי למתלוננת, ע"ת מס' 1.הפיצוי יופקד בבית המשפט עד ליום 2.12.24 ויועבר למתלוננת ע"י המזכירות בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה לביהמ"ש בתוך 14 יום.
 - זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.
- המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות לצורך פיקוח על הביצוע ולשירות המבחן. ניתן היום, ו' חשוון תשפ"ה, 07 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.